

Pelko tanssii hymyn laidalla
iho luiden kaunistuksena
valkeassa pinnassasi suonet kuohuu, salamoii
valo pyhin sotajoukoin
hiipii ihmeen riviivaa
avaruuden kalvon alla kirkonkello huminoo
toinen tahtoo jatkuvuutta
toinen hetken kestvn
toinen ottaa vaatteet pois ja toinen riisuutuu
toinen kasvaa hellyydest
toinen krmevyyhden alla
hiillos kytee kumpaisenkin hpyluiden holvissa

Tss kuoro laulaa ajasta
kun pyh maata vallattiin
tss kuoro laulaa:
Ei se ennen ollut nin
olttiin vain ihmisi
elvlt haudattuina jokapivn ankeuteen
elvlt haudattuina jokapivn ankeuteen
elvlt haudattuina jokapivn ankeuteen
elvlt haudattuina
syvyyksiin, ankeuteen

Hiki hioo kasvoluita
hampaat vlkyy, huuto raikaa
vettyneill ohimoilla kaaret sdekehien
min tunnen pienuuteni
kannustavan julmuuteen
kannattelemana taakan rajattoman armottomuuden

Tss kuoro laulaa ajasta
kun pyh maata hvittiin
tss kuoro laulaa
ajasta

Pian loppu julma
kuten tll sopii olettaa
nousee, voittaa jumaluuden, jota kokeiltiin
joka tahtoo rakkautta
mieli tynn pelkk vihaa
her ludelavitsalta
nyrkki kauhoo kylm lihaa

Ei se ennen ollut nin
olttiin vain ihmisi
elvlt haudattuina jokapivn ankeuteen
elvlt haudattuina jokapivn ankeuteen
elvlt haudattuina jokapivn ankeuteen
elvlt haudattuina jokapivn ankeuteen
elvlt haudattuina jokapivn ankeuteen
elvlt haudattuina
syvyyksiin, ankeuteen